

Ako ľudia čítať znova začali

Bol raz jeden človek, čo rád pri knižkách vysedával. Stranu za stranou študoval a zapisoval svoje myšlienky. Po jeho pravom boku verná slečna Predstavivosť sedela a po druhom pani Múdrost' kvitla. Pero sa po drapľavom papieri šúchalo, stopy zanechávalo s múdrymi slovami vrytými doň pre ďalších ľudí. Človek to bol jeden z mála, ktorý sa ešte o knihy zaujímal. Tu totižto vládol svet technológie. Ľudia už pomaly aj zabúdali na to, ako sa rozprávať medzi sebou alebo, že im v poličkách nad ich posteľami prach padá na vzácne výtvyry z dávnych čias. Radšej farby na televíznych obrazovkách sledovali alebo pri počítačoch či hracích konzolách trávili svoj voľný čas. Už ani do prírody, ani na ihriská sa nechodievalo. Omnoho viac sa sedelo v izbách za zavretými dverami a tupo sa pozeralo na blikajúce zariadenia v ich rukách. Chceli ste sa o niečom dozvedieť viac? Siahli ste po svojom mobilnom telefóne a našli ste si to na internete. Čo tam po napísaných encyklopédiách! O takých človek už nechyroval dobrú chvíľu.

Aj preto sa stalo to, že sa vo svete vojna začala. Ale nie taká obyčajná s vojakmi a delami ako to všetci poznáme. Tichá vojna medzi šuštiacimi, popísanými stránkami a farebnými obrazmi na našich obrazovkách. Ľudia by neboli nič tušili, keby sa do toho neprimiešala aj spomínaná slečna Predstavivosť. Tú totižto hnevalo, ako ju tento druh života potláča do úzadia. Nebola schopná zmieriť sa s tým, že jej čas vyprcháva a ona pomaly padá do tmavej diery zabudnutia. Preto sa na veľké protesty istého človeka vydala na cestu za Zmyslami. Nebola to cesta ľahká, predsa len jej v tom bránilo mnoho nečakaných udalostí, no napriek tomu to zvládla.

Ocitla sa pred dverami, za ktorými panovalo šesť hlavných zmyslov človeka. Ak ich nepoznáte, sú to tí mužíci, čo ovládajú naše zmyslové orgány. Jeden sa volá Čuch, potom tu je Chuť so Sluchom, pri nich sedí Hmat s Rovnováhou a nakoniec by sa tu niekde mal nachádzať aj ten, za ktorým sa vybrala naša Predstavivosť.

„Dobrý deň, mohla by som sa opýtať, kde by som mohla nájsť pána s menom Zrak?“ poklepkala po pleci prvej slečne v bielom plášti, čo sedela za strojom a sledovala veľkú obrazovku pred ňou. Najprv nedostala žiadnu odpoveď, a tak to skúsila znovu. Poklepkala ju teda po pleci silnejšie, spýtala sa tú istú otázku hlasnejšie. Trochu sa zamotala, no hneď našla svoj pokoj znova a naše dievčatko si nevšímala. V tom k nej prišla ďalšia žena, z ktorej kvapkala voda. Azda sa nebola sprchovať oblečená – pomyslela si, ale neatáľala dlho, pretože nemohla strácať čas. Rozbehla sa teda proti žene ako hora v zamočenom žltom plášti a zúrivo začala kývať rukami nad hlavou. Až vtedy si všimla drobné organizmy pod jej nohami, čo ju niesli preč. Vyzerali sťa mravce, no Predstavivosť si nebola celkom istá v tom, čo majú na práci.

„Dobrý deň, haló!“ skočila jej do cesty, aby si ju aspoň všimla, keď už nič iné, „mohla by som sa spýtať, kde sídli pán Zrak?“ opýtala sa nesmelo s malou dušičkou. Čo ak ju naozaj nikto nevypočuje a ona sa bude musieť zmieriť s faktom, že na ňu svet úplne zabudne? Na jej šťastie sa táto žena s vráskavou tvárou sklonila na jej úroveň, no nevydala zo seba ani hláska. Iba si ju premeriavala od hlavy po päty a analyzovala, kto táto nevítaná osoba môže byť. Keď jej to bolo už naozaj nepríjemné, dŕobla si ukazováčikom do hrude a hrdo prehlásila.

„Volám sa Predstavivosť a potrebujem vašu pomoc,“ otočila tvár k pomyselnému nebu. Žena sa iba pousmiala nad nepodareným „drsňáckym“ ťahom, avšak mávla rukou ako pokyn nech ju nasleduje do veľkej miestnosti vyplnenej červenými sedadlami. I usadila ju na jednu z nich, kde jej naznačila nech chvíľu počká a stratila sa v ďalších dverách. Až tu si už naša Predstavivosť začala uvedomovať kde sa vlastne nachádza. V riadiacom centre. Bolo tu naozaj množstvo rozličných dvier: jedny malé, druhé zas obrovské, presklené, vyplnené a nakoniec i tie, z ktorých vyšla spomínaná osoba v žltom plášti, z ktorej voda stále kvapkať neprestala. Jej spoločník – inak pán, na ktorého netrpezlivo čakala - vyzeral, že sa stále na niečo sústreďí. Netrvalo dlho, kým zachytil usadenú postavu obďaleč. I usadil sa vedľa nej čakajúc na to, čo táto osôbka na srdci má.

„Dobrý deň, som slečna Predstavivosť a rada by som sa s pán Zrakom pohovárala,“ usmiala sa prívetivo. Napodiv tento pán v zelenom plášti neveriacky pokrútil hlavou. Nešlo mu do hlavy, ako sa sem dostala, nieto ešte, prečo by mohla zháňať niekoho takého ako je on. No nemohol jej brániť v stretnutí, preto naznačil nech dievča pokračuje, zatiaľ čo ju tam odvedie. A tak naša hrdinka spustila.

„Viete, život tam vonku je ťažký. Kedysi som zvykla každý večer krúžiť nad posteľami malých detí skôr, než zavreli očka a ponorili sa do snov. Aj pri nedeľňajších obedoch som za vrch stola sedávala s perom a papierom v ruke, kde som si zapisovala kam všade by sme mohli ísť, aby sa to danej rodine páčilo a strávili spolu viac príjemných chvíľ. Postupom času sa mi z tejto funkcie ukrátilo, pretože prišli nové televízie, telefóny, rádiá, internet a iné výdobytky technológie, ktoré sa postarali o to, že na mňa ľudia zabudli. A tak sa stalo, že som sa viac nemohla dostať k ľuďom, ktorí potrebovali moju pomoc. Ostala ich už len malá hústka. Jedným z nich je aj môj majster, čo ani šajnu nemá o tom, aká vo svete situácia panuje. Viete, on len nad knihami sedí, do poznámok píše a poklady na vysoké police ukladá. Sedí pri ňom aj veľavážená pani Múdrosť. Zásobuje ho radami alebo tisícročnými poznatkami, ktoré si pozorne zapisuje na kúsky papiera a odkladá do rôznych fasciklov. Aj tak stále zabúda, kam ich vlastne vloží a vtedy vždy musí prísť na pomoc pani Pamäť. Nie vždy sa jej ale chce, viete, toľkí ľudia už zabúdajú na rodinné výročia alebo sviatky, zápasy a vystúpenia svojich detí, že majú toho naozaj dosť, a preto nestíhajú. Vždy preto zabodujem najmä ja, pretože ho navediem na správnu stopu, i keď ani tá moja pamäť nie je práve najlepšia.“ Aj by pokračovala ďalej, keby práve

nevošli do dlhokánskej chodby. Tam sa vám to hemžilo mužičkami! Chodili od stroja k stroju, mrmľali si popod nosy, ukazovali si čudné znaky a mračili sa ak sa im niečo nepáčilo. Slečna Predstavivosť, toho ešte za svoj život toľko nevidela, preto zostala ako omráčená sledovať svoje okolie.. Už aj úplne zabudla na to, za kým prišla a prestala hútať nad tým, prečo k nej ešte nikto neprehovoril. V tom sa spoza rohu vyrútil ďalších chlap s pevne pritisnutými viečkami k sebe. Behal ako splašený a zúrivo hmatal veci okolo seba. Neskôr zazrela ďalšieho vyčnievajúceho z davu, ktorý nehmatal, no čuchal. A vtedy to slečne Predstavivosti všetko pomaly začalo dávať zmysel.

Žena, ktorú stretla ako prvú na svojej výprave po riadiacom centre, musela byť predsa Rovnováha. Preto sedela v pokoji, a keď ju silnejšie poklepkala po pleci začala sa trošku kývať. Ale znovu našla svoj pokoj, aby mohla zostať rovno stáť.

Ďalej, to musela byť pani Chuť s jej chuťovými pohárikmi, ktorá bola nechutne obalená v slinách. Takže to nebola len taká hocijaká voda.

Človečik pred ňou isto musel byť Sluch, keďže ako jediný rozumel tomu, čo rozpráva a naozaj pochopil, koho hľadá.

A tí dvaja poslední museli byť Hmat s Čuchom, samozrejme.

Takže naozaj stretla všetky Zmysly až na toho, koho najviac potrebovala. Kráčala teda v tichosti za pánom Sluchom, obzerala sa naokolo i po strope, na ktorom svietilo niekoľko svetiel a snažila sa vyhnúť všetkým čuchovým bunkám, ktoré tam súperili o to, kto skôr uhádne, čo cítia. I zastali na samom konci chodby pred nevelkými dverami so závorou na nich. Síce naša hrdinka nechápala, prečo je Zrak tak chránený, necekla ani pol slova. Ešte pred vstupom dostala papier s uhlíkom, aby mala na čo písať a vedela sa dohovoriť so Zrakom. Potichu sa poďakovala Sluchu za prevedenie až sem, odtlačila závoru a vkročila dnu. Akoby vošla do úplne iného sveta.

Veľké francúzske okná zdobili celú kanceláriu z každej strany, v strede stál na vyvýšenom stupienku stôl a za ním, konečne, pán Zrak. Pristúpila teda k nemu, celá natešená, že mu bude môcť predložiť svoj plán, a tým zahájiť celú akciu. Na papier v jej rukách krasopisne napísala svoje meno, na čo sa jej dostalo iba prikývnutia s úsmevom na perách. Je jasné, že tu nikto nerozpráva, pretože na to nie sú určenie. Slečna Predstavivosť si opäť potiahla notes k sebe a začala písať dlhočiznú správu, zatiaľ čo Zrak sa venoval svojej práci.

Na papieri nakoniec stálo: *Prišla som sa s vami o ničom pohovárať. Vonku, ako iste viete, panuje chaos. Ľudia nečítajú, tým ma neprivolávajú k sebe, preto strácajú fantáziu aj patričnú múdrosť. Je to až tak zlé, že začínajú byť závislými. Ale ja som prišla na radikálne riešenie! Ale ako ste si iste domysleli, potrebujem na to vašu pomoc. Akurát som niekde čítala, že zo všetkého najviac ľudia vnímajú farby. Farby sa striedajú v televíznych obrazovkách a v ich počítačoch, a to ich dokáže najviac*

upútať. Preto som chcela vašu rad, či by sme im nemohli pomôcť trestom. Mám na mysli to, že by ste im nechali len niekoľko farieb, napríklad čiernu a bielu, pokým nesiahnu po knihe alebo sa nezačnú rozprávať navzájom. Podľa mňa by to bolo rozumné, keby ste im pridávali farby alebo ich naopak uberali podľa toho, kto ako trávi svoj čas. Pokojne sa vyjadrite sám. Už vopred vrúcna vďaka. Predstavivosť.

Pán Zrak študoval slová slečny Predstavivosti, niektoré riadky si prečítal i zo dva razy a zdalo sa, že sa mu tento nápad začínal aj pozdávať. Preto vzal uhlík z jej rúk a troma vetami zhrnul, čo si o tomto nápade myslí. Nakoniec sa tento výlet naozaj oplatil, pretože Zrak sľúbil, že na druhý deň spôsobí chaos medzi ľuďmi a vymyje podstatnú časť farieb z ich života. Nie nadhlo, ale predsa len natoľko, aby sa poučili.

Slečna Predstavivosť sa teda vrátila späť k človeku zahrabanému medzi knihami, no nepovedala ani jemu, ani Múdrosti, kde bola. Ak by totiž o jej pláne vedeli, začali by jej rozprávať o tom, aký rozruch to v hlavách ľudí spôsobí a vôbec by ju nepodporili v dobrej veci. Aspoň ona si myslela, že je to dobré rozhodnutie. Keďže s ňou súhlasil i pán Zrak, tak možno by plán mohol byť úspešný a ľudia by mohli byť takí ako predtým, kým nepoznali modernú techniku, ktorá im zatemnila myseľ.

Niekoľko dní sa nekonalo vôbec nič. Všetko bolo po starom. Sedela na tej istej drevenej stoličke v tureckom sede, nad hlavou jej čarovali dva draky a ona sledovala, ako mohutne mávajú svojimi krídlami a chrlia oheň. No starostlivo dbala, aby nemohli spraviť nič knihám ani jej spoločníkom. V duchu, ale stále dúfala, že bude povolaná k niekomu do príbytku, alebo, že sa tu zjaví aspoň jeden človečik so záujmom dostať nazad to, čo mu bolo vzaté. A verte, či nie, predsa sa dočkala.

Zvonček nad dverami ohlásil príchod dlho očakávaného hosťa. Všetky tri osoby v miestnosti spozorneli, dokonca i spisovateľ, ktorý takmer nikdy nezdvíhal hlavu od začatej práce, sa tentokrát pozrel smerom k vchodu do malého zabudnutého kníhkupectva. Pred starým dreveným pultom sa zjavil malý, usmrkaný chlapček. Nos i líca mal celé červené od zimy, na hlave baranicu, na rukách rukavice i šál omotaný okolo krku. Čakal, kým za ním niekto príde, ale všetky tri osoby v danej miestnosti boli ako mechom ovalené z toho, že v obchodíku sa naozaj niekto objavil.

Prvá sa spamätala Predstavivosť, kopla spisovateľa do členku, nech sa len ide chlapčeka opýtať, ako mu môže pomôcť. On v úplnom tranze vstal, podišiel k pultu, nahol sa, aby bol približne v rovnakej úrovni s chlapcom.

„Ahoj, ako ti môžem pomôcť?“ usmial sa milo, len aby ho neodstrašil a chlapec neodišiel preč. Síce to s deťmi veľmi nevedel, no podľa jeho rozprávok by na ne mal ísť hlavne pomaly a s láskou.

„J-ja som s-sa pr-prišiel spýtať či m-mi pr-predáte k-knihu,“ vykotal zo seba chlapec, jasne nervózny z faktu, že bol prvýkrát sám v obchode. Rodičia ho totižto vyhnali nakúpiť, čo najviac kníh, pretože sa

nazdávali, že mu kniha vynahradí televíziu. Ale nebol to ich prvý pokus zahnať mrákoty a odostrieť farby sveta. Skúšali už i pilulky, rôzne kvapky, bylinky, mastičky aj všetko možné, čo im len lekárka poradila. Avšak ani ona sama si s tým rady dať nevedela.

„A akú knižku máš na mysli? Takú kde je veľa farebných obrázkov?“ napravil si spisovateľ okuliare, ktoré mu dolu nosom každú chvíľu padali. Ich rámy už neboli až také silné, ako keď si ich prvýkrát nasadil. Chlapec sa na veľké počudovanie dvoch, z troch účastníkov, naozaj veľmi rozplakal, keď začul slovo farebné a nervózne kýval hlavou zo strany na stranu.

„Ujo, ja farby nevidím. Nikto farby nevidí. Aj vy ste len čierno – biela machuľa. Čo by som ja z tých obrázkov mal?“ smrkol do seba. Múdrost' mu teda vreckovku priviala, nech si nos vyfúka. Zahrialo ju teplo, keď sa človečik v tichosti slušne poďakoval.

„Nevidíte farby? Ako je to možné? Veď svet je plný farieb,“ začudoval sa starček narovnávajúc sa nazad, lebo ho už v krížoch začalo sekať.

„Ani deti v mojej škole nevidia, ako to, že vy áno? Snažíme sa prísť na to, čo sa deje s našimi očami. Jedného dňa som videl, ale keď som sa na druhý zobudil, tak všetko začalo byť čierno – biele,“ pokrčil najmladší nevinne plecami utierajúc si ešte stále miesto pod nosom.

„Zaujímavé,“ zamyslel sa na chvíľu starček a zvrtol zrak k Predstavivosti, s ktorou v tichosti argumentovala Múdrost'. Tak predsa len za tým všetkým stála ona. „No nič to, možno to vyliečime dobrou knižkou, čo ty na to?“ usmial sa znovu až sa mu vrásky okolo očí vytvorili. Prešiel dopredu, vzal chlapčeka za ruku a už aj ho ťahal k poličkám, kde sa rozprávkové príbehy súperili o prvenstvo. „A čo rád čítaš?“

„Ja som ešte v živote knihu v ruke nedržel,“ priznal sa zahanbene. Starkému dobre oči nevypadli z jamiek. Keď on bol v jeho chlapčenských rokoch, každý večer mu mamka alebo tatko čítavali rozprávky pri zasvietenej lampičke. A ak nečítavali oni, zobral si on potajme knižku a okolo obrázkov začal vytvárať príbehy. To bolo vtedy, keď sa slečna Predstavivosť narodila. Odvtedy boli nerozlučná dvojica, pokiaľ nevyrástol a nepripojila sa k nim aj pani Múdrost', ktorá mu lievikom do ucha rady lieva až dodnes.

„Uf, dobre teda,“ vzdychol si stavec, pustil chlapcovu ruku a z kúta si rebrík pritiahol, „tak mi aspoň povedz, čo máš rád.“

„Transformerov!“ zakričal usmiato, „alebo Spider – mana!“

„A to, že je kto?“ nadvihol spisovateľ šedivé obočie predtým, než si sadol na stupienok rebríka a chlapca si na koleno posadil.

„Vy ujo neviete, kto je Optimus Prime? Ani Spider-man? Ved' to sú hrdinovia!“ zvolal s iskričkami v očiach. „Ja vám o tom poviem. Ľudí vyslali do vesmíru a pristali na planéte, kde našli robota, teda transformera. Ten transformer bol nepriateľ, takže začali vyrábať robotov, aby ochránili svet. Bol tu, ale aj jeden robot, ktorý nebol zlý a mal meno Optimus Prime. No to sa nemôže povedať o jeho otcovi. Ten chcel ovládnuť svet. Našťastie sa mu to nepodarilo, pretože ho jeho syn porazil v boji o to, čo potreboval najviac – kocku allsparks. Optimus mal aj svojich verných priateľov, ktorí mu pomáhali v boji, ako napríklad Bumblebee! Toho mám najradšej. Autoboti boli tí dobrí a decepticoni boli zlí, a obaja boli z planéty Cybertron.“ Rozprával chlapec s toľkou vášňou v očiach, akú už starec dlho nevidel. Chlapec mu vysvetlil všetko, na čo sa pýtal a dokonca mu povedal aj o tom, ako bol na karnevale prezlečený za Spider-mana a vyhral prvú cenu. Sedeli tam aj dobré dve hodiny, kým chlapec nemusel odísť aj s knihou pod pazuchou, no sľúbil spisovateľovi, že sa na druhý deň vráti a povie mu o ostatných hrdinoch, ktorí zachraňujú ľudské životy.

Nebyť toho chlapca, starec by v noci pokojne spal tak, ako každú noc. Ale akosi sa mu nedalo, keďže mu niekto tam z hora, zasadil chrobáka do hlavy. Prečo? Pretože mal chuť napísať príbeh o svojom vlastnom hrdinovi. Áno, každá kniha má toho svojho, ale tentoraz by sa skôr uchýlil k chlapcovým rečiam. A preto, skôr než slnko vyhuplo na oblohu, vystrelil z postele sťa raketa, vzal najčistejšie papiere, aké našiel a sadol si za stôl so svojou zvyčajnou kávou, kým čakal na chlapca. Jeho plán bol vytvoriť príbeh, ktorý by sa páčil ako mladým, tak i starým mládencom a možno i dievčatám.

A práve preto, keď sa zvonček nad dverami rozcengal, stál už na nohách pripravený na ďalšiu hordu slov od chlapca s jemne kučeravými hnedými vlasmi a veľkými zelenými očami. Na jeho veľké sklamanie vošli dnu dve ženy v závese so znudeným chlapcom. Asi predvianočné nákupy – pomyslel si starec pri pohľade na zničeného, zarasteného muža s množstvom tašiek zavesených na mocných rukách.

„Dobrý deň, chlapec od nás z paneláku, včera prišiel s tým, že vy vidíte farby. Ako je to možné?“ opýtala sa žena v stredných rokoch so zlatými vlasmi, ktoré mala zviazané v gumičke.

„Neviem, nikdy som ich ani neprestal vidieť,“ pokrčil plecami nevinne, obzerajúc si polorozpadnutú knihu pod jeho veľkými dlaňami.

„Ale to nie je možné,“ ozvala sa bruneta stojaca vedľa nej, „predsa nikto ich nevidí. Tak netárajte hlúposti!“

„A možno, predsa len,“ zaiskrilo sa starcovi v očiach. Azda práve teraz je šanca na predávanie kníh aspoň, aby mal z čoho chleba do úst dať, keď sú ľudia takí dôverčiví. „Skúste si prečítať túto knihu,“ zdvihol ju do vzduchu rovno pred ich oči.

„Kto už v tejto dobe číta knihy?“ odfrkla si blondína, „hádám na to mám filmy a internet nie?“

„Ak myslíte,“ rozhodil rukami kladúc knihu nazad pod pult, „ ja čítam knihy stále a vidíte: viem akej farby máte vlasy, aj oblečenie a to som vás v živote nevidel.“

„Ja by som si tú knihu zobral,“ ozval sa chlap hrubým hlasom, „za pokus to stojí.“ Starec sa potmehúdsy usmial, vytiahol ju a vložil mu ju do rúk. Ani nestihol povedať požadovanú sumu a už mu na pulte zašušťal nemalý peniaz. Celý šťastný si sadol opäť k stolu a čakal, tentoraz s bankovkou v rukách.

Už sa k schyľovalo večeru a chlapca stále nikde. Miesto neho tu ležali na stole peniaze z dnešného dňa, keď sa ľudia podozvedali o takzvanom „lieku“ na ich oči. Aj mu pomaly začalo dochádzať, kde sa toľko kamarátka Predstavivosť tára, aj prečo sa toľko ľudí dnes do obchodu nasúkalo. Žeby im to vracalo farbu? Asi najskôr nie. Nechcelo sa mu to veriť až do chvíle...

„Ujo, ujo! Vy ste šedivý!“ smial sa chlapec na rebríku, kde ho včera spoločne nechali. „Včera, keď som prišiel domov, tak som si začal čítať ako ste mi nakázali. Aj tá vaša kamarátka sa ku mne dostala. Najprv som si myslel, že sa domov vlámala a rodičia ju prichytili, ale nakoniec ukázala na otvorené okno. Je s ňou vážne sranda a dokonca mi vyčarovala všetko o čom som čítal! Vraj, ak budem čítať častejšie, tak budeme môcť byť kamaráti ako ste vy dvaja a farby budú len tak hrať. Preto som si prišiel kúpiť ďalšiu knižku, ujo! Ale moji rodičia čítať nechcú, vraj si len vymýšľam. Ich smola,“ pokrčil plecami ešte stále s úsmevom cez celú tvár. Potom zoskočil z rebríka a odvážne podišiel k spisovateľovi za pult. „Čo idete robiť?“

„Včera si mi vnukol nápad. Čo keby sme spoločne napísali knihu?“ a vysadil si chlapčeka na koleno.

„Ale ujo, veď ja písať príbehy neviem,“ pretočil očami predtým, než sa nahol nad stôl čítajúc riadky, ktoré zatiaľ starec zapísal.

„Ale vymýšľať, to už áno! Nemám pravdu?“ štuchol ho do líca skôr, než k nim bližšie pritiahol stôl a pero namočil do atramentu.

„Prečo nepíšete do notebooku? Je to oveľa lepšie a rýchlejšie. A navyše vás z toho nebolí ruka, tak ako z písania. Máme doma jeden starý, môžem vám ho doniesť a “ starček ho rýchlo prerušil. Z toho nesmelého chlapca zo včerajšieho večera sa naozaj vyklúla hotová sprška slov.

„Pretože, keď je to napísané rukou, mám k tomu väčší citový vzťah. Navyše som sa nikdy nenaučil písať na notebooku, a vôbec, ja ho ani nemám a ani netúžim mať. Mám iba starý písací stroj, no minulý týždeň som ho musel dať do opravy, takže som odkázaný na svoju vlastnú ruku,“ vysvetlil mu pokojne, kým perom urobil bodku na papier, ktorá sa ihneď vsiakla. „A teraz mi povedz, ako by mal vyzeráť tvoj superhrdina?“ V ten večer sa dvojica pustila do usilovnej práce. Hodiny a hodiny fantazírovania a premýšľania nad postavami, príbehmi a neobyčajnými javmi a tak sa ani nenazdal, že

prešlo celé poobedie. Podvečer sa zjavila chlapcova mama, bez pozdravu, bez úsmevu na tvári vzala chlapca zašpineného od modrej tekutiny. Nezabudla fľochnúť na knihy synovi stroho oznámila, že sa sem môže vrátiť aj zajtra. Starec do neskorej noci čítal vety, opravoval chyby a prvýkrát za posledných pár rokov si ľahol do postele s úsmevom.

I na tretí deň sa knihy z políc míňali bleskovým tempom, peniažkov na stole pribúdalo a i popísaných papierov o hrdinovi z chlapcovej mysle sa kopilo. Keď raz náš spisovateľ šiel po ulici okolo trhoviska, ľudia si šepkali o človeku, ktorý píše knihu s malým chlapcom a vracia ľuďom farby. Aký to je zázračný liečiteľ a dobrodinec, ktorý dáva ľuďom knihy a oni opäť vidia farby. Starec sa usmieval sám pre seba, pretože predsa len urobil dobre, keď chlapcovi tú prvú knihu daroval. Už vedel prečo to Predstavivosť spravila. Neraz fučala, že nemá kam už chodiť a teraz? Ak ju aj chcel nájsť, musel veľmi silno zapojiť svoje mozgové bunky a intuíciu, aby ju vôbec našiel, taká bola zaneprázdnená. Všetko sa akoby vracalo do normálu až na jeho bohatstvo. Predtým čo do ruky, to do úst a teraz ako veľkomožný pán mohol si nakúpiť jedla koľko chcel. Nuž dobre sa mu žilo od čias ako poznal malého chlapca, ktorý sa nesmelo vkradol do obchodu s knihami.

O niekoľko týždňov neskôr prišiel chlapec s pánom v čiernom saku. Zastali si spolu pred pult, chlapec zavolať starca z vedľajšej miestnosti a začal mu natešeným hlasom vysvetľovať aký je o ich knihu záujem.

„Naozaj?“ otočil sa spisovateľ na pána v čiernom, ktorý si otvoril pracovný kufrík.

„Seriózne. Tento mladý pán za nami prišiel a povedal nám o vašom úžasnom nápade. Radi by sme si to preštudovali. Pokiaľ by sa nám to páčilo, mohli by ste začať predávať svoje vlastné knihy s našou finančnou podporou.“

„Ale veď kniha ešte nemá opravené chyby a som si istý, že netúžite po knihe s chybami,“ povedal neisto starec. Niežeby nechcel knihu predať, no nechcel sa jej ani zbaviť, pretože to ona bola hlavným dôvodom jeho šťastia.

„Nebojte sa, na to máme svojich ľudí. Dajú vašu knihu do poriadku, no nezmenia na nej nič, čo by menilo dej,“ podsunul mu zmluvu pod nos aj s perom. „Takže beriete?“ Starec hodil očkom po chlapcovi, ktorý s obrovskými očami nádeje sledoval muža.

„Beriem, ale mám jednu podmienku. Ak by ste mali záujem vytlačiť moju knihu, bude na nej stáť i chlapcovo meno. Koniec koncov, hrdina je z jeho mysle,“ rozstrapatil jeho spoločníkovi husté kučery.

„Ako si len prajete. Stačí to len podpísať a priniesť knihu.“ Kým on podpisoval, kniha už ležala v mužovom kufri. Ten sa zdvorilo poďakoval, vypýtal si ešte starcovo číslo, aby ho mohli kontaktovať a odkráčal von so zacenganím zvončeka.

„Budem sa môcť pochváliť kamarátom!“ zvyškol mladší z dvojice natešene. A chlapcovo šťastie stačilo na to, aby sa starec usmieval po celý deň.

O niekoľko týždňov neskôr sa už v stánkoch nachádzali prvé výtlačky ich spoločnej knihy. Podľa všetkého sa ľudia rozpamätávali na zabudnutého spisovateľa a chodili k nemu do obchodu častejšie, ako kedykoľvek predtým. Mnohí z nich si okrem knihy odniesli domov aj rady, ktoré mohli využiť v bežnom živote. Starec s chlapcom boli pozývaní aj na rôzne besedy, pretože ľudia si už nešuškali iba o tom, že je liečiteľ a v podstate aj ich záchranca, teraz sa stal už aj legendou. Rozprávali o mnohých veciach a problémoch, no starček nikdy nespýšnel a nikdy si svoju slávu nebral nejak obzvlášť k srdcu. Stále vlastnil ten istý obchodík, kde sa teraz už síce premávalo mnoho ľudí, no on sedel vzadu a písal, zatiaľ čo chlapec behal od človeka k človeku a rozprával o knihách. Po toľkých rokoch spisovateľ videl na vlastné oči ako v jednom dieťati vzbudil túžbu po popísaných stránkach, presne takú, akú ju mal aj on po celý svoj život.

A verte, či neverte, po starčekovej smrti chlapec, teraz už dospelý mladý muž, napísal knihu, ktorú venoval svojmu majstrovi a síce neskoro, ale pravdivo v nej vysvetlil, že hrdina, ktorého stvorili spoločne bol starý spisovateľ chlapcovými očami.

A komu patrí naša vďaka? Práve Predstavivosti, ktorá mala toľko guráže vymazať farby z ľudských očí, pokiaľ sa opäť nevrátia k slovám na stránkach kníh.

Ivana Fintová, 15

II. kategória

Ku Bratke 6, 934 05 Levice

II. ročník

Evanjelické gymnázium Tisovec